

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.018 van 29 april 1999
in de zaak A. 83.291/VII-17.958.**

In zake : Marcel JACOBS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat G. VAN THUYNE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Tervurenlaan 268 A

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat D. DE GREEF,
kantoor houdende te BRUSSEL,
G. Van Haelenlaan 8-10

tussenkommende partij :

de v.z.w. TERLAMEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaten M. BOES en W. MERTENS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marcel JACOBS
op 2 april 1999 heeft ingediend om bij uiterst dringende
noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van
artikel 218 van het besluit van de Vlaamse regering van
19 januari 1999 tot wijziging van het besluit van de
Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en
sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 14 april 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 april 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. VAN THUYNE die verschijnt voor verzoeker, Advocaat D. DE GREEF die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat M. BOES die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

1. Het voorwerp van de vordering.

Overwegende dat het besluit, dat door voorliggende vordering gedeeltelijk bestreden wordt, is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 31 maart 1999; dat de bestreden bepaling luidt als volgt :

"In artikel 5.32.10.2 van hetzelfde besluit worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° § 1, 1°, wordt vervangen door wat volgt :

'1° die geheel of gedeeltelijk gelegen is in :
a) een waterwingebied, beschermingszone, woongebied, beschermingszone tot behoud van de Europese vogelstand, natuurgebied met wetenschappelijke waarde, natuurreservaat, natuurpark, bosreservaat,

natuurgebied, bosgebied, parkgebied, agrarische gebieden of andere gebieden met ecologisch belang of vallei- en brongebieden;

b) een landschappelijk waardevol agrarisch gebied inzoverre de inrichting tegelijkertijd ook geheel of gedeeltelijk gelegen is binnen de perimeter van :

- of de speciale beschermingszones aangeduid door het besluit van de Vlaamse regering van 17 oktober 1988 tot aanwijzing van speciale beschermingszones in de zin van artikel 4 van de EG-richtlijn 79/409/EEG van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand;

- of de habitatgebieden in de zin van de EG-richtlijn 92/43/EEG inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna;

- of in de waterwingebieden van internationale betekenis, in het bijzonder als watervogelhabitat, volgens het bedrag van Ramsar van 1971, goedgekeurd bij wet van 22 februari 1979;

- of de beschermde duingebieden en voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden aangeduid krachtens het decreet van 14 juli 1993 houdende maatregelen tot bescherming van de kustduinen;

- of de beschermde landschappen.

2° in § 1, 2°, worden de woorden 'de tot de omloop van klasse 2 behorende rijpisten' vervangen door de woorden 'de tot de omloop van klasse 3 behorende rijpisten';

3° in § 4 wordt het tweede lid vervangen door wat volgt :

'Voor de bestaande inrichtingen die niet beantwoorden aan deze verbodsbepalingen moet er :

1° ofwel, een evenwicht bestaan tussen de open en de gesloten dagen in de weekends; dit evenwicht houdt in dat op maandbasis het aantal zaterdagen, zon- en feestdagen met ingedeelde activiteiten niet hoger mag zijn dan het aantal zaterdagen, zon- en feestdagen zonder ingedeelde activiteiten;

2° ofwel, voldaan zijn aan de volgende voorwaarden :

a) ten minste één weekend (vrijdagnamiddag, zaterdag en zondag) per maand is er geen activiteit als bedoeld in subrubriek 32.9 van de indelingslijst;

b) wedstrijden en/of oefenritten met voertuigen zonder geluidsbepierking zijn enkel toegelaten gedurende maximum :

- één werkdag per week;

- tien weekends (vrijdagnamiddag, zaterdag en zondag) per kalenderjaar;

c) gedurende het gebruik van de omloop, ander dan b), mag de geluidsimmissie L5 maximum 60 dB(A) bedragen op een meetpost opgesteld op een referentiemeetplaats goedgekeurd door een milieudeskundige erkend in de discipline geluid en trillingen.'";

De bestreden bepaling zal blijkens artikel 303 van het voornoemd besluit in werking treden op 1 mei 1999.

Het weze genoteerd dat artikel 5.32.10.2, § 1, van Vlarem II een aantal verbods- en afstandsregels bevat waaraan omlopen voor motorvoertuigen moeten voldoen.

De omloop van de v.z.w. TERLAMEN voldoet niet aan die regels, maar kan als bestaande omloop genieten van een overgangsbepaling, neergelegd in artikel 5.32.10.2, § 4, van Vlarem II en die thans door het bestreden artikel 218 van het besluit van 19 januari 1999 wordt gewijzigd.

De overgangsbepaling zoals van kracht vóór de bestreden wijziging, luidt als volgt :

"De verbodsbepalingen van § 1 gelden niet voor de bestaande inrichtingen of gedeelten ervan.

Voor de bestaande inrichtingen die niet beantwoorden aan deze verbodsbepalingen moet er een evenwicht bestaan tussen de open en de gesloten dagen in de weekends. Dit evenwicht houdt in dat op maandbasis het aantal zaterdagen, zon- en feestdagen met ingedeelde activiteiten niet hoger mag zijn dan het aantal zaterdagen, zon- en feestdagen zonder ingedeelde activiteiten";

2. De rechtspleging.

Overwegende dat de v.z.w. TERLAMEN, exploitant van een in afdeling 5.32.10. van Vlarem II bedoelde omloop voor motorvoertuigen op 21 april 1999 een verzoekschrift tot tussenkomst heeft ingediend; dat aangezien haar belangen kunnen beïnvloed worden door de uitkomst van voorliggend geschil haar verzoek tot tussenkomst kan worden ingewilligd;

3. De ontvankelijkheid.

3.1.1. Overwegende dat de tussenkomende partij opwerpt dat verzoeker geen belang heeft bij een schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden artikel, daar het bestaand artikel 5.32.10.2, § 4, van Vlarem II (besluit van 1 juni 1995), dat door het bestreden artikel 218 van het besluit van 19 januari 1999 wordt gewijzigd zelf door een "onregelmatigheid is aangetast", zodat bij een schorsing van de tenuitvoerlegging "enkel rekening kan gehouden worden met de oorspronkelijke versie van Vlarem II, zoals die in 1992 is tot stand gekomen" en die enkel in een evenwicht op jaarbasis en niet op maandbasis voorzag;

3.1.2. Overwegende, vooreerst, dat wordt opgemerkt dat de tussenkomende partij eraan voorbijgaat dat het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen (oud Vlarem II) door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nr. 52.260, v.z.w. KONINKLIJK VERBOND DER BELGISCHE SCHUTTERSVERENIGINGEN; dat, voorts, de bestreden bepaling niet werd genomen op grond of in toepassing van het vigerende Vlarem II, maar, integendeel, er toe strekt om een bestaande bepaling ervan te vervangen door een nieuwe bepaling; dat dienvolgens geen toepassing kan worden gemaakt van de onwettigheidsexceptie ex artikel 159 van de Grondwet; dat, overigens, indien naar het oordeel van de tussenkomende partij de bestaande sectorale voorwaarde van Vlarem II onwettig is, zij de mogelijkheid had tegen die bepaling een beroep tot nietigverklaring in te dienen, wat zij evenwel niet heeft gedaan;

3.2.1. Overwegende dat de tussenkomende partij nog opwerpt dat de totale uiteenzetting van de middelen meer dan 20 dichtbedrukte pagina's bedraagt; dat onder

verwijzing naar artikel 6 van het E.V.R.M. zij de Raad van State uitnodigt "vast te stellen dat de voorstelling van middelen op deze uitgebreide en gedetailleerde wijze een in het kader van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op zich rechtsmisbruik uitmaakt en misbruik van de procesgang"; dat zij besluit dat de vordering dan ook niet ontvankelijk kan worden verklaard;

3.2.2. Overwegende dat wordt vastgesteld dat de middelen op een klare en duidelijke wijze zijn uiteengezet; dat "de uitgebreide en gedetailleerde wijze" waarop die middelen volgens de tussenkomenende partij zijn uiteengezet -uitgebreidheid die vooral het citeren van door de partijen gekende teksten tot reden heeft- niet tot de onontvankelijkheid van de vordering kan leiden; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

4. De uiterst dringende noodzakelijkheid.

4.1. Overwegende dat verzoeker de uiterst dringende noodzakelijkheid afdoende verantwoordt door de vaststelling dat de bestreden bepaling die pas in het Belgisch Staatsblad van 31 maart 1999 werd gepubliceerd, in werking zal treden op 1 mei 1999, dit is binnen het raceseizoen dat in principe aanvangt op 1 april en eind oktober een einde neemt; dat vanaf 1 mei 1999 de nieuwe milieuvorwaarden van artikel 5.32.10.2, § 4, tweede lid, van Vlarem II automatisch van toepassing zijn zonder dat de lopende vergunning waarover de tussenkomenende partij beschikt moet worden gewijzigd; dat de verwerende en de tussenkomenende partij ten onrechte aanvoeren dat de bestreden Vlarem II-bepaling geen directe werking heeft, dit in een poging om de uiterst dringende noodzakelijkheid te weerleggen; dat in artikel 7.3.0.2. van Vlarem II uitdrukkelijk is bepaald dat de daarin vastgestelde algemene en sectorale voorwaarden toepasselijk zijn op de voor de inwerkingtreding van

evengenoemd besluit verleende exploitatievergunningen; dat, terzijde gelaten bijzondere overgangsregelingen, Vlarem II de algemene en sectorale voorwaarden bevat die wel degelijk automatisch van toepassing zijn op alle ingedeelde inrichtingen, tenzij de bevoegde minister, onder welbepaalde voorwaarden (art. 1.2.2.1. en 1.2.2.2.) een individuele afwijking op die voorwaarden verleent, zoals dat in het verleden herhaaldelijk voor de tussenkomende partij is gebeurd;

4.2. Overwegende dat het betoog van de verwerende partij dat de tussenkomende partij dient te beschikken over een goedgekeurde activiteitenkalender alvorens activiteiten te kunnen laten doorgaan, dat de activiteitenkalender voor de maanden april, mei en juni 1999 reeds werd ingediend en dat dienvolgens de zaak niet uiterst dringend noodzakelijk is, evenmin opgaat; dat, immers, de bijzondere verplichting voor de exploitant om een activiteitenkalender op te stellen, voortvloeiend uit artikel 6 van de basisvergunning van 22 december 1989, een verplichting inhoudt die verband lijkt te houden met het toezicht op de naleving van de toepasselijke vergunningsvoorwaarden; dat evengenoemd artikel 6 nergens bepaalt dat de activiteitenkalender moet zijn goedgekeurd "alvorens activiteiten te kunnen laten doorgaan", zoals de verwerende partij voorhoudt; dat daarenboven een goedgekeurde activiteitenkalender steeds kan worden gewijzigd; dat het niet uitgesloten is dat de tussenkomende partij daarvoor zal opteren, daar in bedoelde activiteitenkalender nog verschillende weekends voorkomen die met toepassing van de nieuwe regeling met milieuhinderlijke activiteiten kunnen worden ingevuld; dat dit des te meer klemmt nu de inwerkingtreding van de versoepelde gebruiksfrequentie voor de weekends samenvalt met het "hoogseizoen" voor de omloop, dat zich situeert van maart-april tot eind oktober;

4.3. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan;

5. De ernst van de middelen.

5.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van artikel 23, 3e lid, 4°, van de Grondwet, dat bepaalt :

"Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden. Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.

Die rechten omvatten inzonderheid :

(...)

4° het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu;

(...)"

dat verzoeker dat middel als volgt adstrueert:

"1.1.2. Omtrent de draagwijdte van dit artikel is uitvoerig gedebatteerd in de rechtsleer en rechtspraak. Ook tijdens de parlementaire voorbereiding heeft de grondwetgever de nodige aandacht besteed aan de precieze betekenis van dit artikel. Blijkens de parlementaire voorbereiding bij dit artikel zou deze bepaling geen directe werking hebben (Gedr. St. Senaat, B.Z. 1991-92, nr. 100-2/1, 4, nr. 100-2/3, 4 en 11 en nr. 100-2/4, 5, 14, 20, 70-74); toch wordt algemeen aangenomen dat het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu de nadruk legt op een prestatieplicht vanwege de overheid (THEUNIS, J., 'Het grondrecht op de bescherming van een gezond leefmilieu', Commentaar milieurecht Vlaams Gewest - artikel 23 van de gecoördineerde Grondwet).

De opname van dit recht in de Grondwet geeft dan ook aanleiding tot specifieke verplichtingen voor de overheid, in welk geval het individu rechtstreeks aanspraak kan maken op een optreden van de overheid (Gedr. St. Senaat, B.Z. 1991-92, nr. 100-2/3, 12 en Gedr. St. Kamer, B.Z., 1991-92, nr. 381/1, 8 met omstandige verwijzing naar de rechtspraak van het EVRM).

Deze inschrijving van het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu in de Grondwet impliceert daardoor minstens een "stand-still effect" (Gedr. St. Senaat, B.Z. 1991-92, nr. 100-2/3, 13; eveneens Gedr.

St. Senaat B.Z., 1991-92, nr. 100-2/4, 85-87 en Gedr. St. Kamer, B.Z. 1991-92, nr. 381/1, 8 met verwijzing naar de rechtspraak van uw Raad terzake).

Het milieubeeld zou in dit geval niet alleen een gezond leefmilieu moeten nastreven, maar bovendien een beschermingsniveau garanderen dat niet van een lager gezondheidsniveau is dan het bestaande (THEUNIS, J., Ic, nr. 23).

1.1.3. De grondwetgever schijnt er overigens voor geopteerd te hebben dat de nadere invulling van dit recht in de adviespraktijk van de Raad van State nader zou worden omschreven (Gedr. St. Kamer, B.S., 1991-92, nr. 218/3, 12).

De afdeling wetgeving van de Raad van State heeft in het verleden dit 'stand-still' beginsel aanvaard en toegelicht (cfr. advies van afdeling Wetgeving voorafgaand aan het Waals decreet betreffende de afvalstoffen van 27 juni 1996, doc. Parl. Wal., B.Z., 1995, nr. 49/97, 3 en 4; advies van de afdeling wetgeving voorafgaand aan het voorontwerp van decreet van het Waals Gewest m.b.t. de oprichting van een woonzone met ontspanningskarakter in de Platte Taille, doc. Parl. Wal., 1995-96, nr. 161/1, 10 en 11; zie tevens voor de interpretatie van de deze adviezen van de Raad van State JADOT B., 'Le droit à la conservation de l'environnement', Amèn., 1996, 233, noot 34).

1.1.4. Diezelfde draagwijdte heeft ook de afdeling wetgeving van de Raad van State aan deze grondwettelijke bepaling gegeven in zijn advies L.28.637/3 van 7 januari 1999, precies over het hier bestreden artikel :

'Overigens stelt de Raad van State vast dat de wijziging van artikel 5.32.10.2, §4 bedoeld is om het voor bestaande omlopen voor motorvoertuigen gemakkelijker te maken om wedstrijden, test- en oefenritten en recreatief gebruik van motorvoertuigen en -rijwielen in te richten. Aldus beoogt het ontwerp op dit punt kennelijk de gevolgen ongedaan te maken, die voortvloeien uit de vernietiging door de Raad van State, afdeling administratie, van een ministerieel besluit waarbij aan de v.z.w. TERLAMEN-ZOLDER een afwijking van de vigerende bepalingen van artikel 5.32.10.2, §2, was toegestaan (R.v.St., 12 maart 1998, JACOBS, nr. 72.423. Zie ook, i.v.m. hetzelfde besluit en i.v.m. een eerder besluit met dezelfde draagwijdte, de schorsingsarresten van 31 oktober 1996, JACOBS, nr. 62.894, en van 27 maart 1997, Jacobs, nr. 65.694).

De aandacht van de stellers van het ontwerp wordt erop gevestigd dat artikel 23, derde lid, 4° van de Grondwet aan eenieder 'het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu' waarborgt. Rekening houdende met de rechten en de belangen van de betrokken burgers en met de noden en de mogelijkheden van de samenleving, kan de overheid op grond van die

bepaling verplicht zijn om beschermende maatregelen te nemen.

Te dezen houdt de ontworpen bepaling een versoepeling van de bestaande milieunormen in. Een dergelijke verlaging van het beschermingsniveau kan slechts verenigbaar met de Grondwet geacht worden, als daarvoor dwingende redenen voorhanden zijn. Het is de Raad van State niet duidelijk of de regering zich kan beroepen op omstandigheden die opwegen tegen de rechten en belangen van omwonenden.'

1.2. Ontwikkeling van het middel

Verzoeker zal hierna aangeven dat de bestreden bepaling door haar wijziging van het voorheen bestaande artikel 5.32.10.2 §4 van VLAREM II een schending uitmaakt van artikel 23 van de Grondwet.

Daartoe zal Verzoeker in eerste instantie het voorheen bestaande artikel toelichten (1.2.1.) alvorens het advies van de Raad van State afdeling wetgeving d.d. 7 januari 1999 over de ontwerptekst tot wijziging van artikel 5.32.10.2.§4 toe te lichten (1.2.2.).

De uiteindelijk door de Vlaamse Regering goedgekeurde versie van de bestreden bepalingen verschilt van de voor ontwerp aan de afdeling wetgeving van de Raad van State voorgelegde tekst. Verzoeker zal aangeven dat ook deze gewijzigde tekst de fundamentele wettigheidskritiek van de afdeling wetgeving van de Raad van State in zijn advies van 7 januari 1999, niet doorstaat (1.2.3.).

1.2.1. Artikel 5.32.10.4§4 - zoals van kracht tot 1 mei 1999

1.2.1.1. Artikel 5.32.10.2.§4 voerde vanaf 1 januari 1996 een evenwicht in op maandbasis tussen het aantal gesloten en open zater-, zon- en feestdagen; eenvoudig gesteld impliceert dit dat in een maand met 10 weekend- of feestdagen, een circuit maximaal 5 van deze dagen mag benutten voor eender welke activiteit, ongeacht of dit onbeperkt, dan wel beperkt lawaaiërende activiteiten zijn.

In zijn eerdere arresten JACOBS toetste Uw Raad de afwijking die de Minister van leefmilieu in toepassing van afdeling 1.2.1. VLAREM II toekende aan de VZW TERLAEMEN-ZOLDER - en die er (ruwweg) op neerkwam dat de VZW TERLAEMEN-ZOLDER de exploitatievoorwaarden uit haar initiële vergunning van 22 december 1989 mocht blijven naleven - aan de vraag of deze afwijking voldoende "gelijkwaardige waarborgen" bood als het voorschrift waarvan de afwijking werd toegestaan.

Uw Raad kwam tot de conclusie dat het toelaten van méér activiteitsdagen in het weekend en/of feestdagen, niet gelijkwaardig is aan een optie waarin minder activiteiten is geopteerd.

(...)

(R.v.St., nr. 65.694, JACOBS, 27 maart 1997; R.v.St., nr. 72.423, JACOBS, 12 maart 1998, r.o. 3.2.3.2. en 3.1.5.7.)."

1.2.1.2. Deze rechtspraak is duidelijk : van enige gelijkwaardigheid tussen het evenwicht op maandbasis en een afwijking of alternatief dat meer weekenddagen voor activiteiten toelaat, is geen sprake.

Dit gegeven is niet zonder belang voor de huidige procedure : in de mate waarin artikel 23, derde lid, 4° G.W. aan de Vlaamse Regering (behoudens gerechtvaardigde uitzonderingen die in casu volgens de afdeling Wetgeving van de Raad van State niet aanwezig zijn) een stand-still verplichting oplegt, kan zij niet het beschermingsniveau van artikel 5.32.10.2., §4 verminderen !

1.2.2. De ontwerptekst van artikel 218 zoals die aan de Raad van State voorgelegd werd

Zoals hoger gemeld, stelde de Vlaamse Regering een versoepeling voor van de bestaande regel, door het evenwicht op semestriële basis op te leggen.

De Raad van State oordeelde dat deze versoepeling niet verenigbaar was met artikel 23, 3e lid, 4° van de Grondwet, dat weliswaar geen absoluut "stand-still" beginsel inschrijft, maar dat afwijkingen van het principe blijkbaar enkel toelaat in de mate dat daartoe gerechtvaardigde motieven bestaan. De afdeling wetgeving van de Raad van State ging er (minstens impliciet) vanuit dat deze motieven in casu niet bestonden.

1.2.3. De uiteindelijk door de Vlaamse Regering goedgekeurde tekst, schendt - nog steeds - artikel 23, 3e lid, 4° van de Grondwet.

1.2.3.1. Het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State bleef niet zonder reactie vanwege de Vlaamse Regering. Op initiatief van Minister Kelchtermans werd de tekst als volgt aangepast (stuk 3) :

'Rekening houdend met de opmerkingen van de Raad van State wordt met het voorliggende besluit (artikel 218, 3°) bedoelde eis tot evenwicht tussen open en gesloten dagen in de weekends op maandbasis gehandhaafd en wordt een aan deze eis evenwaardig geacht alternatief toegevoegd. Dit alternatief maakt onderscheid in de soort van activiteiten en viseert niet alleen de activiteiten tijdens het weekend en de feestdagen, maar ook deze tijdens de werkdagen, hetgeen voor de globale hinderevaluatie voor de omgeving uiteraard evenzeer van belang is. Meer concreet bevat het alternatief de volgende eisen :

- ten minste één weekend (zaterdag en zondag) per maand mag geen activiteiten als bedoeld in subrubriek 32.9 van de indelingslijst op de omloop plaatsgrijpen;
- wedstrijden en/of oefenritten met voertuigen zonder geluidsbeperking zijn enkel toegelaten gedurende maximum :

- één werkdag per week;
- tien weekends (zaterdag en zondag) per kalenderjaar;
- gedurende het overige gebruik van de omloop, mag de geluidsimmissie L5 maximum 60 dB(A) bedragen op een meetpost opgesteld op een referentiemeetplaats goedgekeurd door een milieudeskundige erkend in de discipline geluid en trillingen.'

1.2.3.2. Ook deze tekst doorstaat de toetsing aan artikel 23, 3e lid, 4° van de Grondwet niet.

De minister schijnt namelijk te suggereren dat de alternatieve regeling die hij voorstelt evenwaardig zou zijn aan de actueel in VLAREM II opgenomen regeling.

Hij verwoordt dit als volgt :

'aan de bepalingen van artikel 5.32.10.2§4, die met artikel 218, 3° van het besluit worden gewijzigd, wordt een uitvoerige bespreking gewijd; in zijn advies vestigde de Raad van State er immers de aandacht op dat de ontworpen bepaling, in de ontwerpversie zoals ze van de Raad van State werd voorgelegd, een versoepeling van de bestaande milieunormen inhoudt, wat niet kan; tegemoet komend aan het advies van de Raad van State werd in het door Vlaams Minister Kelchtermans aan de regering voorgelegde definitief ontwerp geopteerd voor het behoud van de in de huidige titel II van het VLAREM voorziene regeling en de toevoeging van een alternatief dat minstens evenwaardig is aan deze huidige regeling;

(...)

Wat nu de evenwaardigheid van de alternatieve regeling aan de huidige betreft, moet opgemerkt worden :

- dat de huidige regeling (artikel 5.32.10.2,§4) enkel voorziet in een evenwicht op maandbasis tussen open en gesloten weekends (zaterdag, zon- en feestdagen); de vergunningverlenende overheid kan met deze regeling aldus bv. alle werkdagen luidruchtige activiteiten toelaten;
- dat, in tegenstelling tot de huidige regeling, de nu voorziene alternatieve regeling naast de weekends, ook de werkdagen reglementeert; voor de hinderervaring van de omwonenden zijn het immers niet alleen de weekends die in rekening moeten worden gebracht, maar ook de werkdagen; met de huidige regeling kan de vergunningverlenende overheid bv. gedurende 2 weken per maand telkens alle dagen van de week (7 dagen) luidruchtige activiteiten toelaten; met de alternatieve regeling is dit aantal beperkt tot maximum 1 + 2,5 (het weekend omvat vrijdagnamiddag, zaterdag en zondag) = 3,5 van de 7 dagen, zijnde de helft van bij de huidige regeling; daarenboven voorziet de alternatieve regeling ten minste één gesloten weekend en

is er voor de dagen dat de omloop gebruikt wordt voor voertuigen met geluidsbeperking een geluidsimmissiegrenswaarde opgelegd.'

1.2.3.3. Deze redenering overtuigt niet, in het bijzonder in het licht van de rechtspraak van uw Raad inzake JACOBS.

Eerst en vooral moge het duidelijk zijn dat de grootste hinder voor omwonenden van racecircuits in het algemeen, en de VZW TERLAEMEN-ZOLDER in het bijzonder, zich in het weekend situeert. Ten overvloede verwijst Verzoeker naar de overwegingen die uw Raad eerder hebben geleid tot de schorsings-arresten en de vernietigingen in de zaken JACOBS.

Het alternatief dat de minister nu suggereert heeft enkel betrekking op een inperking van de activiteiten zonder enige geluidsbeperking gedurende één dag per week. Daarenboven is 95 dB(A) vier maal een verdubbeling van het lawaai toegelaten aan auto's op de openbare weg rijdend bij maximum snelheid en volle belasting.

De minister laat evenwel in het alternatief quasi ongebreideld, en in duidelijke afwijking (in minder strenge zin) van het voorheen bestaande artikel 5.32.10.2§4 een veel grotere belasting van omwonenden en milieu toe in de weekends (én weekdagen overigens) voor de activiteiten waarvoor wel geluidsbeperking geldt.

Verkeerdelijk schijnt de minister er daarbij van uit te gaan dat de aantasting van het leefmilieu en het woonklimaat van omwonenden enkel bepaald wordt in functie van het geluidsniveau van de voertuigen op een racecircuit. Het geluidsniveau moge dan al een belangrijk element zijn, het is foutief om voor te stellen dat dit het enige criterium is. Immers, zoals ook uw Raad reeds aanvaardde in zijn eerder genoemde schorsings- en vernietigingsarresten inzake Jacobs, brengt de uitbating van een racecircuit van enige omvang noodzakelijkerwijs ook verkeersoverlast, zwerfvuil e.a. met zich mee.

1.2.3.4. Voor Verzoeker is dan ook duidelijk dat de huidige alternatieve "evenwaardige" regeling allerminst "gelijkwaardig" is.

In die zin verschilt de beoordeling die Verzoeker aan uw Raad voorlegt in deze procedure weinig van de beoordeling die destijds aan uw Raad werd voorgelegd n.a.v. de individuele afwijkingen die de Minister aan de VZW TERLAEMEN-ZOLDER toekende. Ook daar diende uw Raad na te gaan of voor de versoepeling van het "stiltereregime" gelijkwaarde waarborgen - zoals vereist in afdeling 1.2.1. VLAREM II - aanwezig waren. Uw Raad oordeelde toen dat dit duidelijk niet het geval was.

In het licht van deze rechtspraak moge het ook blijken dat in casu geen sprake is van een gelijkwaardigheid.

Deze analyse is essentieel bij de beoordeling van de schending van artikel 23, 3e lid, 4° van de Grondwet.

Doordat de litigieuze bepaling allerminst gelijkwaardig is aan de voorheen reeds bestaande regeling voor de uitbating van racecircuits, is de Vlaamse Regering allerminst tegemoet gekomen aan de wettigheidskritiek die de afdeling wetgeving van de Raad van State formuleerde bij het initiële ontwerpbesluit, inzonderheid wat betreft de schending van artikel 23, 3e lid, 4° van de Grondwet.

De voorgestelde regeling houdt dan ook een duidelijke versoepeling in van het voorheen geldende regime.

(...)"

5.1.2. Overwegende dat de verwerende partij betoogt dat verzoeker ten onrechte van mening is dat de doorgevoerde wijziging van artikel 5.32.10, § 2, van Vlarem II een verlaging van het beschermingsniveau inhoudt, dat na weergave van de aan de afdeling wetgeving van de Raad van State voor advies voorgelegde ontwerp-tekst van artikel 218 en van het advies van de Raad van State, zij desbetreffend de inhoud van de nota van Minister Kelchtermans van 13 januari 1999 aan de leden van de Vlaamse regering weergeeft alsook de inhoud van de mededeling van dezelfde minister van 26 januari 1999 aan de leden van de Vlaamse regering, te weten :

"Verder maakt de Raad van State een opmerking bij artikel 218 waarmee het artikel 5.32.10.2, dat betrekking heeft op omlopen voor motorvoertuigen, wordt gewijzigd. Het betreft de voorgenomen wijziging van artikel 5.32.10.2, § 4 betreffende bestaande omlopen voor motorvoertuigen. Vooreerst wordt gesteld dat het ontwerp beoogt kennelijk de gevolgen ongedaan te maken die voortvloeien uit de vernietiging door de Raad van State van een ministerieel besluit waarbij aan de vzw TERLAMEN-ZOLDER een afwijking van de vigerende bepaling van bedoeld artikel 5.32.10.3, § 4 was toegestaan (arrest nr. 72.423 van 12 maart 1998).

Daarnaast vestigt de Raad van State de aandacht erop dat artikel 23, derde lid, 4°, van de Grondwet aan eenieder 'het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu' waarborgt. In het advies wordt daaromtrent verder gesteld : 'Rekening houdende met de rechten en de belangen van de betrokken burgers en

met de noden en de mogelijkheden van de samenleving, kan de overheid op grond van die bepaling verplicht zijn om beschermende maatregelen te nemen. Te dezen houdt de ontworpen bepaling een versoepeling van de bestaande milieunormen in. Een dergelijke verlaging van het beschermingsniveau kan slechts verenigbaar met de Grondwet geacht worden, als daarvoor dwingende redenen voorhanden zijn. Het is de Raad van State niet duidelijk of de regering zich kan beroepen op omstandigheden die opwegen tegen de rechten en belangen van de omwonenden'.

Met betrekking tot deze opmerking weze verduidelijkt :

- dat de bepalingen van artikel 5.32.10.2, § 4 niet alleen gelden voor de door de Raad van State geciteerde omloop van de vzw TERLAMEN-ZOLDER, maar dat deze op algemene wijze van-toepassing zijn op alle bedoelde bestaande omlopen vermeld in subrubriek 32.9, dus bv. ook op omlopen waarop motorcrosswedstrijden en -oefenritten worden gereden;
- dat volgens de Vlarem-uitgangsprincipes titel II van het Vlarem algemene en sectorale milieuvorwaarden bevat die, in functie van de specifieke omgevingssituatie, in de milieuvergunning kunnen worden aangevuld met bijzondere voorwaarden (art. 3.3.0.1.); op algemene wijze (te) strenge milieuvorwaarden stellen in het licht van de meest nadelige denkbare situatie is vanuit dat oogpunt niet zinvol; zo is het duidelijk dat voor een bestaande omloop, die zo is gelegen dat deze geen enkele hinder voor omwonenden kan veroorzaken, de eis tot evenwicht tussen open en gesloten dagen in de weekends op maandbasis totaal irrelevant is.

Rekening houdend met de opmerkingen van de Raad van State wordt met het voorliggende besluit (art. 218, 3°) bedoelde eis tot evenwicht tussen open en gesloten dagen in de weekends op maandbasis gehandhaafd en wordt een aan deze eis evenwaardig geacht alternatief toegevoegd. Dit alternatief maakt onderscheid in de soort van activiteiten en viseert niet alleen de activiteiten tijdens het weekend en de feestdagen, maar ook deze tijdens de werkdagen, hetgeen voor de globale hinderevaluatie voor de omgeving uiteraard evenzeer van belang is. Meer concreet bevat het alternatief de volgende eisen :

- ten minste één weekend (zaterdag en zondag) per maand mag geen activiteiten als bedoeld in subrubriek 32.9 van de indelingslijst op de omloop plaatsgrijpen;
- wedstrijden en/of oefenritten met voertuigen zonder geluidsbepierking zijn enkel toegestaan gedurende maximum :
 - één werkdag per week;

- tien weekends (zaterdag en zondag) per kalenderjaar);
- gedurende het overige gebruik van de omloop, mag de geluidsimmissie L5 maximum 60 dB (A) bedragen op een meetpost opgesteld op een referentiemeetplaats goedgekeurd door een milieudeskundige erkend in de discipline geluid en trillingen. "(nota) (...)

en

"17° Aan de bepalingen van artikel 5.32.10.2, § 4, die met artikel 218, 3° van het besluit worden gewijzigd, wordt een uitvoerige bespreking gewijd; in zijn advies vestigde de Raad van State er immers de aandacht op dat de ontworpen bepaling, in de ontwerpversie zoals ze aan de Raad van State werd voorgelegd, een versoepeling van de bestaande milieunormen inhoudt, wat niet kan; tegemoet komend aan het advies van de Raad van State werd in het door Vlaams Minister KELCHTERMANS aan de regering voorgelegde definitief ontwerp geopteerd voor het behoud van de in de huidige titel II van het VLAREM voorziene regeling en de toevoeging van een alternatief dat minstens evenwaardig is aan deze huidige regeling;

Er wordt verduidelijkt dat volgens de VLAREM-benadering overigens de in titel II van het VLAREM opgenomen algemene en sectoriële milieuvorwaarden zijn die door alle bedoelde inrichtingen moeten worden nageleefd; in functie van de specifieke lokale omstandigheden kunnen deze minimumvoorwaarden door de vergunningverlenende overheid worden aangevuld (verstrengd) door het opleggen van bijzondere milieuvorwaarden in de desbetreffende milieuvergunning (artikel 3.3.0.1 van titel II van het VLAREM); voor de hier geviseerde omlopen voor motorvoertuigen is het bv. duidelijk dat in de mate de bestaande omloop op voldoende afstand van bewoning is gelegen er niet direct redenen zijn om het aantal 'open dagen' te gaan beperken; wanneer een dergelijke omloop wel in de omgeving van bewoning is gelegen, kunnen er wel redenen zijn om in de milieuvergunning verdergaande beperkingen op te leggen;

Wat nu de evenwaardigheid van de alternatieve regeling aan de huidige betreft, moet opgemerkt worden :

- dat de huidige regeling (artikel 5.32.10.2, § 4) enkel voorziet in een evenwicht op maandbasis tussen open en gesloten weekends (zaterdag, zon- en feestdagen); de vergunningverlenende overheid kan met deze regeling alsdus bv. alle werkdagen luidruchtige activiteiten toelaten;
- dat, in tegenstelling tot de huidige regeling, de nu voorziene alternatieve regeling naast weekends, ook de werkdagen reglementeert; voor

de hinderervaring van de omwonenden zijn het immers niet alleen de weekends die in rekening moeten worden gebracht, maar ook de werkdagen; met de huidige regeling kan de vergunningverlenende overheid bv. gedurende 2 weken per maand telkens alle dagen van de week (7 dagen) luidruchtige activiteiten toelaten; met de alternatieve regeling is dit aantal beperkt tot maximum $1 + 2,5$ (het weekend omvat vrijdagnamiddag, zaterdag en zondag) = 3,5 van de 7 dagen, zijnde de helft van de huidige regeling; daarenboven voorziet de alternatieve regeling ten minste één gesloten weekend en is er voor de dagen dat de omloop gebruikt wordt voor voertuigen met geluidsbeperking een geluidsimmissiegrenswaarde opgelegd; Geconcludeerd wordt dat de door de Minister Kelchtermans voorgelegde alternatieve regeling geen technische aanpassing behoeft" (mededeling);

dat, voorts, zij betoogt :

"Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat er geen versoepeling is van de milieunormen die uitgevoerd werden met ingang van 01/01/1996, doch wel een behoud van deze regeling en de toevoeging van een alternatief dat minstens evenwaardig is aan deze regeling.

Ten onrechte gaat verzoeker er vanuit dat de grootste hinder voor omwonenden van omlopen zich in het weekend situeert.

Er zijn immers niet enkel de wedstrijden die zich eerder in de weekends situeren (maar waarvan er maar 10 meer per jaar i.p.v. minstens 26 per jaar mogen georganiseerd worden) doch ook de oefenwedstrijden die thans zonder enige geluidsbeperking alle weekdagen toegelaten zijn.

Indien de internationale motorwereld een bepaald circuit (vb. Zolder) links zou laten liggen wat de wedstrijden betreft, is het zeker waarschijnlijk dat de uitbater van het circuit meer oefenraces in de week zou proberen aan te trekken.

Zelfs voor het overige gebruik van de omloop met geluidsbeperking (geluidsemissie L5 maximum 60 dB (A)) waar er dus geen bovenmatige geluidshinder is, is er elke maand één gesloten weekend en dient een meetpost opgesteld te worden.

Het specifieke geluid van het circuit wordt bij deze geluidsnorm in openlucht omzeggens, en binnenskamers volledig, gemaskerd door het omgevingsgeluid.

Indien deze milieuvorwaarden geen afdoende bescherming bieden in een bepaald concreet geval, kan de vergunningverlenende overheid bij het verlenen van de milieuvergunning bijzondere vergunningsvoorwaarden

opleggen overeenkomstig art. 3.3.0.1 van het VLAREM II.

In het bijzonder kunnen problemen van verkeers-overlast, zwervuyl in de milieuvergunning en door politiereglementen geregeld worden. Deze problemen doen zich trouwens enkel voor bij de grote wedstrijden zonder geluidsbeperking in de weekends, waarvan er in de alternatieve regeling minder kunnen geprogrammeerd worden dan in de huidige regeling.

Terloops weze opgemerkt dat in de milieuvergunning van de vzw TERLAMEN bijkomende beperkingen zijn opgenomen.

Verzoeker gaat teveel uit van een dossiermatige aanpak i.p.v. een algemene (minimum) normering die thans aan de orde is.

Hij vergelijkt het evenwaardige alternatief niet enkel met de huidige regeling, doch met de huidige regeling gecombineerd met de bijzondere milieu-voorwaarden opgelegd aan één specifieke omloop, nl. deze van Zolder en meent op die basis te kunnen besluiten tot een negatieve balans.

Het evenwaardig alternatief sluit evenwel geen bijkomende specifieke voorwaarden uit.

Het middel is niet ernstig";

5.1.3. Overwegende dat de tussenkomende partij volgend verweer aanvoert :

"Als de tussenkomende partij het goed ziet, wordt eigenlijk niet zo zeer de schending van artikel 23 van de Grondwet ingeroepen alswel het gebrek aan motivering in die zin dat de Vlaamse Regering onvoldoende duidelijk gemaakt zou hebben waarom de bestreden bepaling als verantwoord voorkomt, meer bepaald ook naar het genoemd artikel 23 van de Grondwet.

Wat de verzoekende partij in feite aanklaagt, is de beoordeling die de verwerende partij gemaakt heeft bij het totstandbrengen van regels i.m.v. het leefmilieu.

De interpretatie die zij geeft aan artikel 23 van de Grondwet, is dermate stringent dat enkel regels die althans naar haar opvatting bij zouden dragen tot een hoger bescherming van het leefmilieu aanvaardbaar zijn, maar niet de regels die aan de bestaande voor- en nadelen van het leefmilieu van een bepaalde activiteit een andere verhouding en andere afweging aanbrengen dan voorheen het geval was.

Een zodanig strenge interpretatie van artikel 23 van de Grondwet is niet de bedoeling geweest van de grondwetgever en kan ook niet de bedoeling geweest zijn. Het 'stand-still' beginsel aldus geïnterpreteerd leidt noodzakelijkerwijze ertoe dat

elke menselijke activiteit geleidelijk aan zal dienen te worden afgebouwd.

Elke menselijke activiteit brengt willens nillens nadeel toe aan het leefmilieu. De bestaande regelgeving zal dan niet alleen behouden moeten worden maar bovendien enkel maar in verstrengde zin moeten worden aangepast.

Ook de Raad van State leest art. 23 Grondwet in die zin (arrest VANDERHULST, nr. 70.430, 19 december 1997; AMANT, nr. 78.333, 25 januari 1999).

Het belang van een redelijke interpretatie zoals voorgesteld door de verwerende partij, moet echt niet onderschat worden.

Het is een onmiskenbaar feit dat in een diverse samenleving als deze waar de tolerantie over en weer voldoende hoog moet zijn om met elkaars bestaan rekening te houden, o.m. de nodige aandacht moet uitgaan naar vrijetijdsactiviteiten, vooral ook van de jongere generatie.

Daarover bestaat nu eenmaal een andere aanvulling dan bij mensen van een oudere generatie zoals de verzoekende partij het geval.

Als het 'stand-still' beginsel aldus wordt geïnterpreteerd dat het enkel voor de oudere generatie goed uitkomt en voor de jongere generatie betekent dat een aantal activiteiten die milieuhinder met zich kunnen teweegbrengen zoals, geluid en activiteiten in de natuur intolerante en onjuiste samenleving die niet alleen niet gewild is door de stellers van artikel 23 van de Grondwet maar in strijd is met één van de fundamentele uitgangspunten van het hele grondwettelijke bestel nl. dat van de individuele vrijheid die binnen zekere grenzen door iedereen moet worden getolereerd. Die grenzen mogen niet het absolute karakter hebben die de verzoekende partij in deze schijnt te suggereren.

In het licht van deze noodzakelijke diversiteit en tolerantie van de samenleving kan niet anders worden gesteld dan dat de appreciatie die door de verwerende partij is uitgebracht over het bestreden besluit niet in strijd is met artikel 23 van de Grondwet.

Het eerste middel kan dan ook niet als ernstig worden beschouwd, zo het al ontvankelijk zou zijn, quod non";

5.1.4.1. Overwegende dat artikel 23 van de Grondwet voor eenieder het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu inhoudt; dat dit grondrecht onder meer lijkt in te houden dat de versoepeling van de bestaande milieunormen slechts als verenigbaar met de Grondwet kan worden geacht indien daarvoor dwingende redenen voorhanden zijn; dat het uit die bepaling voortvloeiend "standstillbeginsel" voor het Vlaamse Gewest is neergelegd in het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid; dat artikel 1.2.1, § 2, van dat decreet immers bepaalt :

"Op basis van een afweging van de verschillende maatschappelijke activiteiten streeft het milieubeleid naar een hoog beschermingsniveau. Het berust onder meer op het voorzorgsbeginsel en het beginsel van preventief handelen, het beginsel dat milieu-aantastingen bij voorrang aan de bron dienen te worden bestreden, het standstillbeginsel en het beginsel dat de vervuiler betaalt";

dat de Vlaamse regering deze beginselen dient indachtig te zijn wanneer zij op grond van artikel 20 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 algemene of per categorie van inrichting geldende milieuvoorwaarden uitvaardigt;

5.1.4.2. Overwegende dat de vraag rijst of de bestreden regeling ten opzichte van de huidige regeling als een evenwaardig alternatief kan worden beschouwd; dat zoals hierna zal blijken dat niet het geval lijkt te zijn; dat de bestreden regeling inhoudt dat de exploitant enkel nog gedurende één weekend per maand moet afzien van de organisatie van wedstrijden en oefenritten, terwijl bij de bestaande regeling de exploitant op maandbasis een evenwicht dient in acht te nemen tussen de weekends mét en weekends zonder ingedeelde activiteiten; dat weliswaar met die versoepeling voor de weekends eveneens een regeling voor de weekdays

werd uitgewerkt in die zin dat wedstrijden en/of oefenritten met voertuigen zonder geluidsbeperking enkel zijn toegelaten gedurende maximum een werkdag per week; dat evenwel een gebruiksregeling voor de weekends niet te vergelijken is met een regeling voor de werkdagen; dat immers een racecircuit een inrichting is met een recreatief oogmerk; dat doorgaans recreatieactiviteiten niet in de week, maar wel in het weekend plaatsvinden, zodat het zwaartepunt van de exploitatie van de in het geding zijnde inrichting zich eveneens in het weekend zal situeren; dat evenwel het weekend net de periode van de week is dat de belangen van de omwonenden zwaarder wegen; dat die belangen dan ook een hogere bescherming lijken te verdienen; dat mede in acht genomen het gegeven dat de exploitatie van een omloop voor motorvoertuigen niet alleen geluidshinder meebrengt, maar gedurende de weekends, wanneer de mens zich toelegt op zijn favoriete recreatieve bezigheden, gepaard gaat met een grote volkstoeloop, een versoepeling van de weekendactiviteiten voor de omwonenden niet kan worden gecompenseerd door een verstrenging van de weekactiviteiten; dat daarenboven in artikel 3 van de lopende vergunning van 22 december 1989 van de tussenkomende partij reeds is bepaald dat de activiteiten van A-categorie, dit zijn de wedstrijden, test- en oefenritten zonder geluidsbeperking, toegelaten zijn "elke donderdag van 9 u tot 12 u en van 13 u tot 17 u"; dat dienvolgens de in de ministeriële mededeling van 26 januari 1999 verdedigde gelijkwaardigheid (zie 5.1.2.) elke overtuigingskracht ontbeert, nu de in de regeling vastgelegde strengere maatregel voor de werkdagen, lijkt op maat te zijn gesneden van de lopende exploitatievergunning van de tussenkomende partij; dat dit overigens ook geldt voor de in de bestreden bepaling bijkomende opgelegde beperking tot tien weekends per jaar voor wedstrijden en/of oefenritten met voertuigen zonder geluidsbeperking, vermits in de lopende vergun-

ning voor die activiteiten een beperking is opgelegd tot negen weekends per jaar;

5.1.4.3. Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat door de bestreden bepaling de bescherming van de mens en het leefmilieu tegen de hinderlijke effecten van de exploitatie van omlopen voor motorvoertuigen wordt afgebouwd; dat, zoals reeds gezegd, wil dergelijke regeling verenigbaar zijn met artikel 23 van de Grondwet, daartoe dwingende redenen moeten worden opgegeven; dat noch uit het administratief dossier, noch uit het door de verwerende partij gevoerd verweer het voorhanden zijn van dergelijke redenen kan worden ontwaard; dat het middel ernstig is;

5.2.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede onderdeel van het tweede middel de schending aanvoert van artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, "in zoverre na het advies van de Raad van State essentiële wijzigingen werden aangebracht in een aan haar voorgelegde tekst zonder dat deze opnieuw voor advies aan de afdeling wetgeving werd voorgelegd";

5.2.2. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partij doen gelden dat het ontwerp werd aangepast precies om tegemoet te komen aan de wettigheidskritiek van de Raad van State; dat de tussenkomende partij daaraan toevoegt dat het om wijzigingen gaat die eerder technisch van aard zijn, zodat daarover het advies van de Raad van State niet moet worden gevraagd;

5.2.3. Overwegende dat de ontwerptekst van artikel 218 zoals die voor advies aan de afdeling wetgeving werd voorgelegd voor wat betreft het bestaand artikel 5.32.10.4, § 4, van Vlarem II inhield dat het woord "maandbasis" werd vervangen door "kalenderjaarbasis"; dat nadat de afdeling wetgeving van de Raad van State

zijn advies had uitgebracht -advies dat zowel door de verzoekende partij als door de verwerende partij respectievelijk in hun verzoekschrift en nota werden weergegeven (zie 5.1.1. en 5.1.2. supra) de thans bestreden regeling tot stand is gekomen; dat wordt vastgesteld dat de door de Vlaamse regering goedgekeurde tekst volledig afwijkt van de tekst die aan de afdeling wetgeving van de Raad van State voor advies is voorgelegd; dat het gaat om een totaal nieuwe regeling die de aan de afdeling wetgeving voorgelegde regeling heeft vervangen en die in ieder geval meer inhoudt dan een louter technische aanpassing; dat daarenboven uit de bespreking van het eerste middel prima facie is gebleken dat die gewijzigde tekst niet als een evenwaardige milieubeschermingsregeling voor de omwonenden kan worden aangemerkt; dat die totaal nieuwe regeling opnieuw voor advies aan de afdeling wetgeving van de Raad van State had moeten worden voorgelegd; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ernstig is;

6. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

6.1. Overwegende dat verzoeker er op wijst dat de huidige in artikel 5.32.10.2, § 4, van Vlarem II vervatte regeling hem per 1 januari 1996 gedurende minstens twee weekends per maand enige verademing garandeerde van de hinder, zoals het helse lawaai, de onoverzichtelijke verkeerschaos, parkeerproblemen, zwerfvuil enz., die de omloop in kwestie -welke 750.000 bezoekers per jaar aantrekt- berokkent; dat hij betoogt dat door het ministerieel besluit dat recht op rust wordt tenietgedaan;

6.2. Overwegende dat, zoals bij de bespreking van het eerste middel is gebleken, de bestreden bepaling tot gevolg heeft dat de omloop tijdens het weekend meer zal worden gebruikt; dat ten opzichte van de bestaande regeling kan worden aangenomen dat door de verbreking

van het weekendevenwicht de hinder voor de omwonenden substantieel zal toenemen; dat daarbij niet kan worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat de betrokken omloop die in de onmiddellijke omgeving van verzoekers woonplaats is gelegen, reeds geniet van een afwijking op de principiële verbodsbepalingen van artikel 5.32.10.2, § 1, van Vlarem II die voorschrijven dat de exploitatie van een omloop die niet voldoet aan de in dat artikel opgesomde afstandsregels niet mag worden geëxploiteerd; dat aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan;

7. Besluit.

Overwegende dat aan de drie cumulatieve voorwaarden voorgeschreven bij artikel 17, §§ 1 en 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State is voldaan; dat aangezien de grieven van verzoeker uitsluitend zijn gericht tegen artikel 218, 3°, van het besluit van de Vlaamse regering van 19 januari 1999, de schorsing van de tenuitvoerlegging daartoe kan worden beperkt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de v.z.w. TERLAMEN in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van artikel 218, 3°, van het besluit van de Vlaamse regering van 19 januari 1999 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 4.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig april 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.